

klogere i ikke at anvende, det kan vi vel godt blive enige om. Men hvis det ærede Medlem virkelig tror, at hvis der gennem saadanne Bestemmelser som disse vil kunne opnaas noget som helst for den offentlige Moral, for Erhvervs- og Arbejdsfriheden her i Landet, saa tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. De er tværtimod vel egnet til at fremelske Øjentjeneri, Spytlikkeri og Hykleri i alle Henseender. Saadanne Bestemmelser vil føre til, at de daarligste Elementer indenfor Arbejderklassen kommer til at triumfere og regere og staa højt i Gunst hos Arbejdsgiverne, medens de dygtige Folk og de, der først og fremmest lægger an paa at passe deres Arbejde, men ikke krummer Ryggen mere end højest nødvendigt, vil være prisgivet i enhver Henseende. Nej, det er en udpræget Klassejustits, man her vil indføre, og det er en Selvfølge, at det Parti, jeg tilhører, aldrig nogen Sinde vil gaa med til en Paragraf af det Indhold, som § 3 har.

For øvrigt undrer det mig at høre det ærede Medlem Hr. Pinstrup tale om Arbejds-løn og Arbejdspriser, der skulde trykkes ned som Følge af denne Lov o. s. v., samtidig med at § 4 i selve Loven bestemmer, at disse Aftaler mellem Arbejdsgivere og Arbejdere ikke omfattes af Loven. Eller forudsætter det ærede Medlem, at naar denne Lov er gennemført, skal man ganske anderledes kunne lægge Haanden paa Nakken af Arbejderne og tvinge dem ned i Løn? Det røber i saa Fald mere end noget andet, hvad Formaalet med Lovforslaget egentlig er.

Man vil kalde denne Lov: Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Ja, efter min Opfattelse skulde den hellere kaldes en Tvangslov. Thi det er i Virkeligheden en Tvangslov, hvorved Arbejderne skal kunne tvinges til at tage Arbejde til den Betaling, der bliver budt dem, uden Hensyn til, hvor lav den er. Det er Sandheden om disse Bestemmelser i § 3, denne Beskyttelsesparagraf for Skruibrækkere. Og denne Lov har ikke det fjerneste med Grundlovens § 81 og den Aand, som ligger til Grund for den, at gøre. Det er fuldstændig hen i Vejret, naar det ærede Medlem Hr. Pinstrup vil sætte Grundlovens § 81 i Forbindelse med denne Lov. Det er for øvrigt en fuldkommen blodig Ironi af det ærede Medlem at tale om „Arbejdsfrihed“ i Øjeblikket, hvor Masser af Porte og Døre til Fabrikker og Værksteder er stænget med tykke Jernstænger, saa ingen kan komme ind og arbejde dér. Hvor er den Arbejdsfrihed, det ærede Medlem taler om? Det er

efter min Mening en fuldstændig Karikatur at tale om Arbejdsfrihed i det kapitalistiske Samfund. Hvis det ærede Medlem vil se ud over Landet, vil han se, at alle Husene, Markerne, Jorden, Maskinerne, Bygningerne, alt, hvad der er nødvendigt for, at Mennesker kan ernære sig, er taget i Besiddelse af en Del af de Mennesker, der bor i Landet, og de har spærret andre ude. Man kan kun komme der med Tilladelse. Man kan jo ikke gaa hen og arbejde paa det ærede Medlems Mark uden hans Tilladelse. Det er jo ikke saadan at tage Arbejde, der er ikke Arbejdsfrihed i den Forstand, det ærede Medlem taler om. Man er endogsaa gaaet saa vidt, at Fuglene i Luften og de vilde Dyr, Fiskene i Aerne og Søerne har man ogsaa taget privat Ejendomsret paa. Det er ikke alle Steder tilladt at gaa hen og skyde eller fange disse Fugle eller Fisk. Hvordan i al Verden kan man da tale om Arbejdsfrihed? Et Mindretal af Befolkningen er besiddende og ejer Jorden, Maskinerne, Fabrikkerne, Værkstederne, medens det store Flertal er fuldstændig besiddelsesløse, og disse kan ikke faa Lov at arbejde uden de førstes Tilladelse. Hvis det ærede Medlem vil skabe en Lov om virkelig Erhvervs- og Arbejdsfrihed, maa han gaa en helt anden Vej; saa maa han give Menneskene Betingelser for, at de kan faa Arbejde og tjene deres Brød. Saa længe Samfundsforholdene er, som jeg her har skildret dem — og saadan er de i Virkeligheden —, er Arbejderklassen efter min Formening fordømt til haabløs Trældom (*Fraenkel*: Nej!) — hvis den ikke organiserer sig. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel siger nej, men jeg siger, at hvis Arbejderne ikke organiserer sig, vil de forholdsvis hurtigt synke ned i Trældom. (*Fraenkel*: Ja, det er rigtigt.). Det glæder mig, at det ærede Medlem nu, efter at jeg har gentaget det, indrømmer, at det er rigtigt. Det Eksempel, vi har ovre fra Kolindsund, hvor det ærede Medlem Hr. Pinstrup rider sin Kæphest, beviser jo til fulde, at det vilde og kunde gaa saaledes. Thi det ærede Medlem fortæller aldrig den fulde Sandhed om Kolindsund. Det er altid i Periferien og ved Siden af, naar det ærede Medlem beskæftiger sig med Kolindsund. *Hvad* er nemlig Sandheden om Kolindsund? Det er ganske kort fortalt denne, at før disse Bønder kom i Besiddelse af Kolindsund, ejedes Arealet af et Aktieselskab, som levede i god Forstaaelse med Arbejderne og havde Overenskomst med dem om Arbejds-løn og Arbejdstid. Men da disse berømte 13 Bønder, som det ærede Medlem altid taler om, kom til, vilde man